

[Grete Hækkerup]

kan vi ikke tiltræde. Forslaget siger nemlig, at uddannelsen skal svare til socialrådgiveruddannelsens indhold og omfang. De nugældende regler siger, at der skal anvendes personer, der i kraft af deres uddannelse eller tidligere virksomhed har særlige forudsætninger for arbejdet, og vi vil ikke medvirke til en indskrænkning af anvendelse af kvalificeret arbejdskraft.

Forslagene om ændring af §§ 73 og 133 er af økonomisk art. For § 73's vedkommende drejer det sig om en nedsættelse af forældrebetalingen. Børnekommissionen arbejder for tiden med dette spørgsmål, og jeg har forstået, at man snart kan forvente resultatet af denne undersøgelse. Jeg finder det derfor rigtigst, at vi afventer børnekommissionens betænkning. Dog ligger det jo sådan, at der for tiden er overvejelser i gang om en forhøjelse af fripladsgrænserne.

For § 133's vedkommende drejer det sig om det, som dækkes af forslaget undertitel, nemlig ændret byrdefordeling mellem stat og kommuner. Det kan vi ikke tiltræde, og som begrundelse herfor skal jeg blot henvise til de økonomiske konsekvenser heraf.

Det samme er tilfældet med hensyn til forslaget om ændring af § 136, så man ophæver maksimumsbeløbet for størrelsen af de udgifter, hvoraf statens tilskud beregnes.

Jeg skal altså på den socialdemokratiske gruppes vegne afvise lovforslaget.

Pilgaard Andersen (FP):

Dette lovforslag tager sigte på at forøge statens direkte andel af udgifter, hvor den ene part bevilger og den anden part bare skal betale uden at få nogen direkte indflydelse på, hvad pengene skal bruges til. Fremskridtspartiet mener, at det er forkert.

Lad mig derefter se på lovforslagets enkelte afsnit.

Med lovforslagets § 1, nr. 1, tilsigtes en ændring af § 29, så det skal være en bestemt kategori, nemlig socialrådgivere, der vejleder klienterne på socialforvaltningerne. Til vejledning på socialforvaltningerne har vi brug for nogle mennesker, der har en praktisk kunnen, og som også har en vis indsigt i, hvordan det ser ud på arbejdsmarkedet. Der mener vi altså udmærket godt, at man både kan bruge bankuddannede, jurister og fagligt uddannede med en praktisk kunnen. Vi me-

ner, at det er en meget, meget stor fordel ved vejledningen af klienterne. Det er helt urimeligt at give pædagogerne eneret på at beklæde disse stillinger, fordi samfundet har været så tåbeligt at uddanne flere, end vi har brug for efter denne lov, og ligeledes ved denne lov har skabt et behov.

Det er ikke fremskridtspartiets opfattelse, at vi skal sænke forældrebetalingen på daginstitutionerne fra 35 til 30 pct. og fra 25 til 20 pct. Fremskridtspartiets opfattelse er, at forældre selv må betale for deres børn på daginstitutioner. Det kan ikke være samfundets opgave at klare de problemer. Det er forældrene, der skal opdrage børnene, ikke samfundet. Vi mener, at det er forkert, at pædagogerne, som sådan set er blevet håndlangere for staten, har denne indflydelse på børnene. Vi mener, at der er en fare ved at lade pædagogerne overtage børneopdragelsen.

En forhøjelse af refusionen fra 50 til 75 pct. vil betyde, at en lang række kommuner vil oprette nye institutioner, hvorved de pådutter staten nogle udgifter, som den ingen indflydelse har på. Kommunalbestyrelsesmedlemmer vil nok i mange tilfælde give efter, når det ikke har den samme betydning for udskrivningsprocenten. De udgifter, det vil medføre for kommunerne, vil jo blive væsentlig mindre, og derved vil der være stor fare for, at de vil give efter. Der mener vi igen, at det er urimeligt, og at det kan skabe et udgiftsbehov i kommunen.

Når DKP vil oprette de 30.000 nye daginstitutioner og ligeledes vil skabe 5.000 nye stillinger, så er det en meget betænkelig udvikling. Vi ved jo, at ved oprettelse af 5.000 nye stillinger skabes der større omkostninger for det offentlige. Ligeledes er der den skavank ved det, at når vi ansætter nogle mennesker inden for det offentlige, så er det meget, meget vanskeligt at komme af med dem igen. Det er ikke sådan som inden for det private arbejdsmarked: hvis ikke der er brug for dem, så kan de blive fyret på stedet. Vi ser med stor betænkelighed på, at hvis dette lovforslag skulle have muligheder for at gå igennem, så ville det betyde, at der bliver vedtaget nogle faste udgifter.

En ophævelse af maksimumsgrænserne for refusion er også en meget farlig udvikling. Det vil give fagorganisationer større muligheder for at øve pres på det sociale udvalg i de